

มหาภาพยนตร์สงครามเวทมนตร์

ของขาด

ทวิทัศน์

เพราะการแย่งชิงแบบยอมนเอาทุกอย่างเข้าแลก
ของขลัง จึงกลายเป็น ของขาด
ที่ตามทวงชีวิตของทุกคน

ကလေးများ

ကလေးများ

ของมาต

ทวิวัฒน์

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : ชนัญชิตา เนียมก้อน ปะภัสสร อวยจินดา
จัดวางภาพปก : BT Studio
ออกแบบรูปเล่ม : เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ทวิวัฒน์.

ของมาต.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม์, 2569.

288 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0721-6

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำบทเขียน

ผมเขียนนิยายภาคต่อเรื่องสุดท้ายเมื่อปี 51

เท่ากับสมองห่างจากการคิด วิเคราะห์ แยกแยะเรื่องยาวๆ มา 17 ปี - ถ้าเป็นเด็กเกิดใหม่ อีกปีเดียวก็เลือกตั้งได้แล้ว

ผมใช้เวลาครึ่ง ถอน บ่ม แยก ฯลฯ กับของชำร่วยเล่มนี้อยู่เป็นเดือน พล็อตที่วางไว้ตอนแรก นิยายเสียชีวิตของไซ้เกิดแต่ในจานอาหาร พอมีไอเดียใหม่เกิดเป็นต้องหาแทรกเข้าไปจนได้ (แม้ว่ามาอ่านตอนหลังจะเอาออกไปก็เถอะ แต่รอบแรกต้องใส่ไว้ก่อน มันติดเป็นนิสัย)

พอหมอล แม่หมอล ต่างชาติทยอยทำวิชาขอเข้ามาในเรื่องเรื่อยๆ แต่ในฐานะเจ้าครองนคร ผมต้องคัดเลือกบุคคลที่สำคัญ และจำเป็นต่อเรื่อง นำพาของชำร่วยให้ออกมาสนุกและสมบูรณ์ที่สุด - แต่ผมก็ดันเป็นคนอ่านรอบแรกแค่คนเดียวนี่สิ

ในฐานะที่นักอ่านได้ถือหนังสือเล่มนี้ในมือแล้ว บอกผมหน่อยได้ไหมครับว่าชอบ /เกลียดใครมากที่สุด จะบอกทางเพจ ‘ทวิวัฒน์’ หรือ #ของชำร่วย ก็ได้ รับรองจะตามอ่านให้ครบ ตอบกลับทุกคอมเมนต์

นิยายไตรภาคของขลังยังเหลืออีก 1 เล่ม

แต่จักรวาลของเหล่าจอมขมังเวทย์ไม่จบ - ลองกระซิบบอกกับสำนักพิมพ์ดู เผื่อเขาอนุมัติให้เปิดโลกของไสยศาสตร์ขึ้นบ้าง

ทวิวัฒน์

คำนำนักพิมพ์

ต้องบอกว่า ‘ของขลัง’ เล่มแรกของซีรีส์มหากาพย์สงครามไสยเวท ได้รับการตอบรับดีเกินคาด เพราะความแปลกใหม่ของพล็อตเรื่อง การปะทะกันระหว่างไสยศาสตร์ข้ามเผ่าพันธุ์ --- เขมรกับอิสลาม ช่วยขยายจินตนาการของเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติให้กว้างไกลมากขึ้น บวกกับภาษาความแซ่บ ถึงลูกถึงคนและถึงเลือดถึงเนื้อ แบบที่ต้อง ‘ทวิวัฒน์’ เท่านั้นจึงจะเขียนออกมาได้แบบนี้ ความสนุกสนานจะโยมมีพักต้องพูดถึง !!!

เสียงเรียกร้องระงมตามมา --- เมื่อไหร่เล่มสองจะออก ซึ่งทางสำนักพิมพ์ก็ส่งต่อความระงมนี้ไปยังทวิวัฒน์ ที่กำลังปลุกปั้นอยู่อย่างแข็งขัน

และเมื่อต้นฉบับ ‘ของขาด’ เล่มที่สองของซีรีส์ก็มาอยู่ในมือ บ.ก. ความรู้สึกแรกคือ เหนือความคาดหวัง จากแค่สองเผ่าพันธุ์ปะทะกัน ด้วยเวทมนตร์คาถาความลึกลับ กลายเป็นสงครามที่ถูกขยายวงออกไปอีก จนแทบจะเป็นสงครามโลกของไสยศาสตร์ไปเลย

และแน่นอนว่าพล็อตเรื่องอลังการขนาดนี้ โยมจะถูกรองรับด้วยการวางโครงที่แนบเนียน จังหวะการเดินเรื่องเข้มข้น ส่วนวันที่แซ่บลื่นสมกับคุณภาพของนักเขียนระดับ ‘ทวิวัฒน์’

กระหายแล้วใช่ไหม? เตรียมเวลาไว้เยอะๆ หน่อยนะ เพราะรับรองว่าเริ่มอ่านแล้วคุณจะไม่ลง

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

บทนำ

บุญนำ

ต้นไม้สูงใหญ่ดำทะมึนตั้งตระหง่าน ความมืดจากท้องฟ้าไร้ดวงดาวทาทับเปลือกไม้ น้ำตาลเข้มย้อมให้แลเห็นเพียงสีดำสนิท แต่ละต้นปลูกชิดติดกันราวกับทำหน้าที่เสมือนกำแพงหนาที่กีดกันไม่ให้คนจากฝั่งในออกไปนอกแนวป่า เสียงธารน้ำไหลปนกลิ่นกำมะถันคล้ายแถบนี้มีบ่อน้ำร้อน หากแต่คนนอกมิอาจย่างกรายเข้ามาใกล้หรืออย่าหมายคิดใช้บริการ อุณหภูมิในน้ำเพียงเฉลอล้นร่วงลงไป สิ่งทีล่อยขึ้นมามีเพียงโครงกระดูก ไร้เสียงสรรพสัตว์หรือสิ่งมีชีวิต --- ห้ามเข้าใกล้ หากพวกสัตว์สื่อสารส่งเสียงเตือนกันได้ พวกมันคงเอยต่อๆ กันแปลความได้เถียงนั้น ป่านี้มีชื่อลือว่าผู้ใดมีลมหายใจเข้ามา หากหมายออกไปต้องทิ้งลมหายใจไว้ที่นี่

เสียงสวบสาบของเท้าเปล่าเปลือยเหยียบย่ำหญ้าแห้งดังมาแต่ไกล ดวงตาของชายในชุดสีน้ำตาลลอมลั้ม แกะรำฉีกขาดหาได้มองเห็นชัดในความมืด --- เขาไม่รู้ทิศเสียด้วยซ้ำ อีกผู้ที่แต่งกายแบบเดียวกันวิ่งตามประชิดมาไม่ต่าง **ไอบูญนำ** ไม่ได้ช่วยให้เกิดประโยชน์ใด มันเพียงติดสอยห้อยตามหมายอาศัยเขาหนีออกจากแนวป่า --- ทำไมจะ

ไม่รู้ แต่ราชสีห์เฒ่าต้องสนใจหนูลา มีมันติดตามหากถูกเงินยังพอใช้มันเป็นอาหารประทังชีวิต

“ทางนี้ผ่านมาแล้วหรือเปล่าลูกพี่?” ชายหัวล้านถามเสียงลั่นพยายามเก็บอาการไม่แสดงความล่า ทั้งที่รู้ว่าหอบจนลั่นห้อยแทบตะพึด มันคงจำได้ถึงคำขู่ --- ถ้ากวณฏอีกที ภูจะทิ้งมึงไว้ที่นี่ “ผมจำไม่เก่งนี้ได้”

กิ่งไม้ในป่าพินิจไม่ต่างกัน แต่มันพุดถูก กิ่งต้นไม้โค้งแปลกเหมือนคนหมดอาลัย ยังมีใบกระจุกมองผ่านเหมือนคนผูกคอตายยากเห็นได้บ่อย ต้นไม้เฝ้ากับมันน่าจะผ่านมาแล้วจริงดังว่า ไร่เขมทิศนำทาง หรือแม้มี คงใช้งานไม่ได้ภายใต้มนตร์อาคมสะกดให้หลงทิศที่มีผู้ร้ายไว้ตั้งแต่อดีต เวลานี้แทบไม่มีสิ่งใดนำทางนอกจากสัญชาตญาณและความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยมจะหนีพ้นจากสถานที่แห่งนี้

หนามแหลมทิ่มแทงขา กิ่งไม้เกี่ยวหัวไหล่หาได้ทำให้ความตั้งใจของชายสูงวัยลดน้อยลง

อีกนิดเดียว อีกนิดเดียว --- คำก้องในหัวประหนึ่งมนตร์สะกดสั่งการให้ขาทั้งคู่ตรงไปข้างหน้า

หลังร้ายคาถาคลายมนตร์บังตา ทางที่ไม่เคยเดินพลันปรากฏช่องแคบพอให้ตะแคงตัวลอดผ่านไม่ยากหากกลั้นลมหายใจสอดตัวเข้าไป เมื่อพ้นทางแคบเขาและผู้ติดตามรีบออกวิ่ง ท่อนล่างได้เอวเปียกชุ่ม คงด้วยหนองบึงที่เมื่อครู่เพิ่งวิ่งฝ่า กลิ่นที่เกาะตามตัวผสมปนเปยากแฉกกว่ามีที่มาจากแห่งใด หนองน้ำเน่า กองมูลสัตว์ หรือเศษซากสัตว์เน่าเปื่อยที่ต้องใช้ประทังชีวิตตลอดสองวันที่ผ่านมา ส่วนกลิ่นที่มาจากไอน์บูณาไม่ต้องสงสัย มันเยี้ยวแตกเมื่อเจอเหล่าผู้ขัดขวางที่

“...วิญญาณตนหนึ่งพุ่งกระชกร่างลอยขึ้นเหนือพื้น
ไม้เท้าได้เบ่งเสียงขอความช่วยเหลือ
ปากของผีโสมด้ากว้างจับหัวผู้ติดตามฉีกขาดในคำเดียว
เสียงเคียวกระโหลกสุดท้ายก็ดังและสมอ
ราวกับหิวโหยความสดใหม่ของมนุษย์มาแรมปี...”

ถูกวางไว้

เสียงใบไม้สั้ซัดกันถูกแทนที่ด้วยเสียงหอบ อาจเคยเห็นคนแก่ลงแข่งไตรกีฬา แต่เชื่อถ้านักข่าวรู้ว่ามีคนอายุห้าสิบเจ็ดวิ่งวนอยู่ในป่ากินน้ำคลอง ทะเลสาบสัตว์มาเกือบสามวันคงไม่แคล้วเป็นชาวใหญ่โต

ผมยาวยุ่งพลีวตามลมเผยให้เห็นดวงตาหมายมุ่นไม่ไหวติงกับสิ่งรอบข้าง รวากับลูกตาสีเม็ดลำไยมองตรงไปได้เพียงอย่างเดียว

สิ่งพันนาการข้อมือสองข้างคือเครื่องบ่งบอกสถานะปัจจุบัน ทุญแจมือเหล็กกล้ำลงอักขระโบราณป้องกันทั้งทุญแจผีและคาถาสะเดาะนานา --- เขาลองแล้วไม่เป็นผล ครุ่นคิดเป็นระยะถ้าไม่มีไอ้สิ่งนี้ เขาคงหนีได้นานแล้ว

สองเท้าหยุดวิ่งปล่อยให้ความเจ็บเข้าปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ สัตว์ขาดญาณส่งเสียงตรวจจับเตือนให้เขาเพิ่มความระแวดระวัง ใบหูกระดิก เมื่อได้ยินบางสิ่งแหวกผ่านใบไม้ เสียงโหยหวนครวญคราง คล้ายกับเสียงชีพันกระทบขบกันดังอยู่ไม่ไกล จมูกสูดรับกลิ่นอับชื้นเหมือนผ้าเนาในตะกร้าถูกหยิบยกขึ้นมาชูกวัดแกว่งอยู่รอบตัว

“ลูกพี่!”

“หุบปาก” ชายผมกระเซิงเอ่ยเบาๆ

เขากลิ่งตัวลงกับพื้น เมื่อผู้หญิงผมยาวร่างกายผุพังเห็นเนื้อหนังและกระดูกพุ่งตรงมา เขี้ยวขาวแยกวาววับแม้มีแสงดาวเพียงน้อยนิด ดวงตาเหมือนถูกจับยึดด้วยก้อนหินสีขาว ไร้วแว ไร้ประกาย เขาหลบได้แต่บุญนำไม่

“ลูกพี่! ช่วย ---”

บุญนำคงถึงคราวหมดบุญ มันถูกวิญญาณตนหนึ่งพุ่งกระชาก

ร่างลอยขึ้นเหนือพื้น ไม่ทันได้เปล่งเสียงขอความช่วยเหลือ ปากของ
ผีโหมดอ้ากว้างจับหัวผู้ติดตามฉีกขาดในคำเดียว เสียงเคี้ยวกระดูก
สุดดื่มเลือดและสมองราวกับหิวโหยความสดใหม่ของมนุษย์มาแรมปี
แขนขาของบุญนำถูกผีที่มีเพียงศีรษะลอยไปมาอีกสามตนฉีกกระชาก
แบ่งกินเป็นชิ้นๆ เลือดโปรยสาดกระจายคล้ายกับมีฝนตกในป่า
คนโบราณมักสับสนพวกผีโหมดกับกระสือ ลักษณะภายนอกคล้ายกัน
ต่างที่ไอพวกนี้มีแค่หัวไม่มีไส้ --- และพวกมันมักไม่ได้มาเพียงหนึ่ง

มา! ภูเขาจะหนีไอผีขึ้นตัวอย่างพวกมันแล้ว --- เขาแยกเขี้ยว
คำราม คราวนี้หมายจะปราบพวกมันให้เหี้ยน ไม่ใช่แก้แค้นให้บุญนำ
แค่ไม่ชอบพวกตามตื้อ

“โอม กราตามะนะสะวาหา ---”

หญ้าหนึ่งกำมือดึงขึ้นมาจากพื้นลอยปลิวไปตามลม เมื่อถูก
นุ่นห่มด้วยปริศนาคาถา พลันแปรเปลี่ยนกายกลายเป็นนักรบนุ่น
โจงกระเบน กำยำด้วยมัดกล้าม สูงเกินสองเมตร ใบหน้าถมึงทึง
หนวดเครารุงรังจับจ้องไปยังเหล่าผีโหมดที่ลอยเวียนวนในอากาศ
ส่งเสียงกรีดร้อง มีพวกเปรตตัวสูงกว่าต้นไม้ไทรเดินมาสมทบผสานเสียง
ผ่านปากทรงฐะมียิ่งสร้างความหงุดหงิดเป็นเท่าทวี ผีพราย ผีตายโง่
ทยอยเดินมารวมตัวราวกับเป็นงานชุมนุมภูตผี

“ฆ่าพวกมันให้หมด” คำสั่งจากผู้เป็นนายคล้ายมีขวานจาม
สะบัดไต่ล่องหน

นักรบสวมโจงแดงทะยานพุ่งเหมือนลูกธนูถูกปล่อยจากคันศร
มือเปล่าเปลือยตะบันเข้าหน้าผีโหมดตัวหนึ่งแรงขนาดทำให้กราม
หลุดกระเด็น อีกมือที่ว่างอยู่คว้าจับคอเรียวเล็กของผีอีกตัว บิดหัก

จนใบหน้าหันมาอยู่ด้านหลัง ทำถึบยันเมื่อโงงพรายแทรกกายเข้ามา กระทั่งซ้ายามใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเน่าเนบชิดกับพื้น กदन้าหนัก กายให้กะโหลกแตกปนเศษดิน กลิ้งตัวหลบตื่นเปรตได้อย่างฉิวเฉียด หากถูกเหยียบคงได้แตก อวัยวะแหลกอุจาดตา --- เหมือนผีเคราะห์ร้าย ที่หลบตื่นพวกเดียวกันไม่ทัน

น้ำน้อยยอมแพ้ไฟฉนใด --- นักรบลำพังยากด้านศึกภูตผี เขี้ยวเล็บ ของผีพรายผีโชมดฝังผากรอยไว้ตามร่างกายท่อนบนไว้อาภรณ์ปกปิด ต่อให้ปราศจากเลือดและเจ้าตัวไม่เปลี่ยนอาภรณ์บนใบหน้า แต่การ เคลื่อนไหวซ้าลงคือสัญญาบอกถึงความอ่อนแรง

“ก่อนไปภูจะผากของเล่นไว้ให้มึง”

เจ้านายไม่ยอมให้หุ่นพยนต์ของตัวเองเสียเปรียบ เลือคมองหา กิ่งไม้ท่อนเท่าแขน หักโยนส่งให้นักรบไทยได้บัญชา ระหว่างกิ่งไม้ลอย แหวกอากาศ ได้รับมนตร์คาถาแปรสภาพเป็นดาบโบราณเมื่อถึงมือ

“ลั๊กัสสะ ะชิราวุธัง ยัมมะนัสสะ นัยะนะนาวุธัง ---”

ฆ่าพวกมันให้หมด อย่าให้มากวนใจกู --- อาญาสิทธิข้อสุดท้าย เปล่งออกจากปากก่อนผู้เป็นนายจะวิ่งจากไปในความมืด

เสียงโหยหวนด้านหลังไม่ทำให้ชายวัยห้าสิบเจ็ดหยุดหันไปมอง ปานนี้หุ่นพยนต์ของเขาคงแพ้วาย ซ่างปะไร --- หน้าทีของมันแค่ถ่วง เวลา

อีกไม่กี่ก้าวจะถึงทางออกจากป่า ผู้หนีจากทณทสถานมันใจ เวลานี้เขาไม่เหนื่อย ไม่กลัว หนีไปได้จะนอนลึกตื่น พรุ่งนี้จะเริ่มตาม หาตัวมัน

กุสาบาน ถ้ากุเจอมึง กุจะฆ่ามึงด้วยวิธีที่ทรمانที่สุด ---
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์เดียวที่กล้าให้สัตย์ปฏิญาณคือหัวใจของตัวเอง

ลำพังแนวป่าคงไม่อาจขวางกั้นจอมขมังเวทชื่อดังเมื่อหลาย
 สิบปีก่อน เสาทะมึนขยับตัวให้ผู้คิดหนีมองเห็น ขนาดของเงาใหญ่พอ
 กับรถยนต์ขนาดเล็ก ดวงตาสีแดงยามเปลือกตาเปิดออกจากกันคล้าย
 ลูกท่มไปด้วยเปลวเพลิง เมื่อมันลุกขึ้น ก้าวเท้าทั้งสี่ตรงมาหา ถ้า
 เป็นคนธรรมดาคงมีหัวใจหยุดเต้น ลมหายใจพัดเข้าปะทะใบหน้าร้อน
 ดังพัดพาเปลวไฟมาด้วย

“กูนี่ดวงไม่ดีเอาซะเลย” ชายเสือน้ำตาลสบถ “ทางหนีมีตั้งเยอะ
 เสือกหนีมาเจอ --- สมิ้ง”

พยัคฆ์ดำเดินสลับซ้ายขวาค่อยๆ ให้อีกาสีกฝ้ายถอยกลับไปใน
 คุศตาราง เสียงขู่คำรามเบาๆ ลอยมาพร้อมกลิ่นสาบสัตว์ ปรากฏการณ์
 สุดท่ายได้รับคำสั่งให้ปลิดทุกชีวิตที่คิดเดินผ่านพื้นแนวป่า

“เกลอเอ๋ย --- ขอทางกูเถอะ”

ไร้คำตอบจากปากเดรัจฉานภูต ซ้ำมันยังย่อลงต่ำก่อนทะยาน
 ถีบตัวด้วยสองเท้าหลังพุ่งตรงมาข้างหน้า ความเร็วเพียงชั่วตาทะพริบ
 ร่างมหึมาปรากฏประชิด เผยอึ่งเท้าขนาดเท่าใบหน้าหมายมุ่งตะปบ
 ผู้คิดหนีให้ดับดินในคราเดียว

ชายผมปรกหน้าถอนหายใจ --- คงเป็นอีกวันที่ต้องผิคลาภนา

वेशะ

เสียงจอแจยามเช้าของเขาวราชไม่ได้ช่วยปลุกให้จิตใจของ
वेशะ ตื่นจากห้วงความคิด ชายหนุ่มไม่สนใจใคร่อ่านรวมเรื่องสั้นที่วาง
บนโต๊ะ หากเป็นปกติเขาคงดื่มด่ำกับพยานะที่รวมเป็นคำ แต้มแต่ง
ด้วยถ้อยคำของนักเขียน โดยมีเสียงของเพื่อนสนิทดังอยู่ด้านหลัง ---
ऊงานอีกแล้วนะ เวลานี้เสียงนั้นดังอยู่แค่ในจินตนาการ

คทา หายไปหลายวันแล้ว ไม่ได้ติดต่อกับมานานจากจดหมาย
ที่ให้ไว้ดูต่างหน้าและความทรงจำเลวร้ายที่มีอาจลบเลือน เพื่อนสนิท
ตั้งแต่เด็กอีกจำพลังที่วิทยาศาสตร์ไม่อาจพิสูจน์ หันเข้าสู่ศาสตร์ชั่ว
ตรงข้าม โณที่คทาบงการควบคุมไม่ใช่ผี ไม่ใช่ภูต ช้ายังเป็นสิ่งคล้าย
พวกเขาในบางมุมมอง อิสลามระบุชัด โณแฝงตัวอยู่ในสังคมตั้งแต่
อดีต คนธรรมดาตามองไม่เห็น มีเพียงผู้เรียนมนตร์อิสลามที่รับรู้ สอนนา
และควบคุมพวกมันได้ --- ไม่ต่างอะไรกับหมอผีที่ใช้ไสยศาสตร์ในวิชา
ที่वेशะศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานว่าไว้เพียงเท่านั้น หนังสือเก่าที่वेशะพอหาได้ปก

สี่เที่ยวอ่อนความหนาไม่ถึงสองร้อยหน้า ชายหนุ่มอ่านเพียงแค่หัวข้อที่สนใจ หากมีเวลาและอารมณ์บางทีอาจได้ความรู้เกี่ยวกับมนตร์อิสลามมากกว่านี้ แต่ยิ่งอ่านตัวอักษรกลับริวมกันเป็นใบหน้าของเพื่อน ความทรงจำวัยเด็กดีกับสิ่งเลวร้ายที่คทากระทำจนไม่อาจรวมสมาธิให้อ่านต่อได้

ดูภายนอกवेशะและพี่ๆ คนอื่น ไม่ต่างจากคนธรรมดา หน้าตาและรูปร่างบางคนเป็นนายแบบหรือดาราอย่างได้ แต่อาชีพจริงของพี่กลับเป็นนักพนัน หมอ และบอดี้การ์ดของนักการเมือง แม้ไม่ใช่อาชีพสุจริต แต่ก็ทำอาชีพปกติเห็นได้ทั่วไป --- เปลือก ถ้ำแกะลอกผิวภายนอกออก คงไม่มีใครเชื่อว่าพวกนั้นเป็นหมอ ยาสั่ง หมอเสน่ห์ หรือมือสังหารด้วยไสยเวท

คำสั่งของ **ปฐม** หมอธรรมชื่อดัง เปลี่ยนชีวิตหนุ่มนักอ่านเพียงชั่วข้ามคืน ร้านรับทำนาย By เวชะ ชื่อที่หลายๆ ที่คทาคนไร้เซนส์ตั้งขึ้น กลายเป็นที่โจษจันในหมู่คนเยาวราช ลูกค้ายารอใช้บริการไม่ขาดหาเงินเข้ากระเป๋าได้วันละเป็นหมื่น

ตอนนี้ป้ายร้านถูกปลดวางไว้บนพื้น ผนังทาสีเพียงครึ่งเดียว ยังคงเดิม ทั้งที่ถึงสี่ยังวางไว้ด้านหลัง คำสัญญาว่าจะมาทำให้เสร็จเป็นได้แค่ลมปาก เครื่องราง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประดับไว้บนกำแพง บางชิ้นร่วงหล่นวางนิ่งบนพื้น โต๊ะทำนายกลางห้องเคลือบด้วยฝุ่นบางๆ เหมือนไอซิงขนมปัง --- เวชะหาได้ใคร่สน หากนับรวมวันนี้เป็นเวลาเกือบครึ่งเดือนแล้วที่ร้านไม่เปิดให้บริการ ไม่นานผู้คนคงลืมว่าห้องแถวนี้เคยมีร้านชื่อที่หลายๆ เปิดกิจการ

“อ้าว! วันนี้เปิดร้านแล้วหรืออาจารย์ ดูดวงให้ผมหน่อยได้ไหม?”

ลูกค้ารายแรกทักทาย เวสะคั่นว่าเป็นเจ้าของร้านขายขนมไข่
ชื่อดัง น่าจะเคยแวะมาให้ดูดวงเมื่อเดือนก่อน ตอนนั้นพูดไปว่าถ้าเปลี่ยน
เครื่องแต่งกายกิจการจะดีขึ้น ใครจะไปคิดวันถัดมาเอาขนมไข่มาให้
หลายกล่องบอกว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

ร้านยังไม่เปิดครับ ผมแค่มาเอาของ --- เจ้าของร้านปฏิเสธ
ลูกค้านอบอุบหลังทราบคำตอบ แต่ทั้งตัวลงบนเก้าอี้พลาสติกสีน้ำเงิน
ยังไม่ได้เซ็ดฝุ่น

“เสียดายจัง แถวนี้ไม่มีร้านไหนดูแม่นยำเท่าอาจารย์เลย เชื้อใหม่
ทุกคนถามถึงอาจารย์กันทุกวัน” คำระบายพรังพฐเหมือนเปิดก๊อกน้ำ
“นี่ขนาดลงขันจ้างเด็กให้มาดูร้านอาจารย์ทุกวันเลยนะว่าเปิดหรือเปล่า
ไอ้ปุ๋ยมันได้ค่าวิ่งไปมาวันหนึ่งตั้งหลายตังค์”

สารพัดคำอวยจากลูกค้าหาได้ทำให้เวสะพึงพอใจ เขารู้ตัวดี
ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าผู้มารับคำทำนาย --- ล้วนเป็นเรื่องบังเอิญ
ศาสตร์ของตระกูลสัพพะสาธนะไม่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับคำทำนาย
หรือล่วงรู้ล่วงหน้า มนตรวิศาคาถาที่เขาจำเรียนมาตั้งแต่เด็กเป็นมนตร์
ไสยศาสตร์เขมร ลีลับและซับซ้อน มีทั้งสร้างความสำเร็จรื้อถอนและ
ช่วยเหลือ หากแต่ไม่อาจทราบถึงความเป็นไปในอนาคตได้ ไม่ว่าจะเป็น
วิชาของพวกเขาสี่พี่น้องที่แบ่งกันเรียนคนละศาสตร์ หรือแม้แต่พ่อ
ผู้เป็นเกจิอาจารย์ดัง

จนถึงตอนนี้บางครั้งเวสะยังเผลอคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง
โกหก ภาพความหลังเมื่อครั้งจำเรียนวิชา หยอกล้อ หรือลามปามถึง
ขั้นทะเลาะกับพี่ๆ ไม่อยากเชื่อว่าบัดนี้กลายเป็นแค่น้ำทิพย์ความจริงจำ

“อาจารย์ร้องให้ทำไมครับ?” เวสะรีบปฏิเสธอ้างว่าฝุ่นเข้าตา

“ไหนๆ อาจารย์ก็มาแล้ว ลองคิดเรื่องเปิดร้านอีกรอบเถอะนะครับ พวกเรายังต้องการอาจารย์”

वेशะจำต้องรับปากแบบขอไปที ดูแล้วลูกค้าไม่ถอดใจง่ายๆ อ้างไปว่ายังไม่มีกำหนด ขอเตรียมอุปกรณ์และปรับปรุงร้านใหม่อีกสักระยะ ถ้าให้เขาทำนายลวกๆ ด้วยศาสตร์วิชาศิลปของคทา เวชะพูดได้ว่าเร็วๆ นี่คงไม่เกิดเรื่องดีๆ กับเจ้าของร้านขนมไข่ที่เดินคอตกทำหน้าเศร้าออกไป หลังขายขนมยี่นกรานยังไม่พร้อมดูดวงหรือสะเดาะเคราะห์ให้ใครทั้งสิ้น หน้าบูดเหมือนซื้อหอยไม่เฉียดคงยากจะต้อนรับหรือเรียกแขกเข้าร้านได้

ไม่ต้องศึกษาศาสตร์คำทำนายใครก็บอกได้ คนค้าคนขายไม่มีรอยยิ้ม คิ้วขมวดชนกัน ปากคว่ำลง ไม่มีความเชิญชวนให้อยากซื้อของเลยสักนิด --- เรื่องพวกนี้คทาสอนทีละนิดจนเขาเผลออ่านสีหน้าของคนอื่นจนติดเป็นนิสัย

เจ้าของร้านทำที่เป็นเดินมาส่ง ความจริงประสงค์จะปิดประตูกันคนนอกเข้ามาอีก ประตูบานเพี้ยมห้องแถวประกบเกือบชิดกัน เหลือแฉ้มเพียงเล็กน้อยเพื่อว่ามองจากภายนอกคงไม่ทันสังเกตว่าข้างในมีคนอยู่ ยังไม่ทันเดินกลับมาถึงโต๊ะ เสียงประตูถูกดึงกระชากออกจากกันตามมาด้วยเสียงร้องลั่น

“อาจารย์!”

มันคง ลูกค้าคนแรกของร้านทำนายถึงหน้าตั้งเข้ามานั่งบนเก้าอี้ ฉีกยิ้มกว้างพร่ำพูดพรรณนาถึงความดีใจเมื่อรู้ว่าเวชะกลับมาร้าน ผมเพิ่งรู้จากเฮียเมษว่าอาจารย์มาที่ร้าน --- มันคงอ้างถึงเจ้าของร้านขายขนม

ถ้าย้อนไปวันแรกที่वेशะคิดจะเปิดร้านนี้ตามภารกิจงานทำของพ่อ เขาและคหาไม้ได้เจอมันคง ร้านนี้อาจจะไม่เกิดขึ้น คำทำนายหลอกๆ บวกกับพิธีกรรมสะเดาะเคราะห์ปลอมๆ กลับขุดเอาความมั่นใจที่ถูกกลบฝังไว้ของมันคงขึ้นมาใหม่ หลังผ่านพิธี มันคงได้งานทำเปลี่ยนบุคลิกเป็นคนละคน จากคนจรปลอยตัว ผมเผ้ารุงรัง ตัดแต่งหัวสระใหม่ให้เรียบแปล้ เสื้อผ้าฉีกขาดกลายเป็นเสื้อเชิ้ตรีดเรียบ สวมกับงานที่ได้รับผิดชอบ เวชะไม่ต้องพึ่งประชาสัมพันธ์หรือจ้างอินฟลูเอนเซอร์มารีวิว มันคงทำหน้าที่โทรโข่งประกาศศักดาของร้านทำนายไปทั่วเยาวราช

ดูเหมือนวันนี้อีกฝ่ายมีงานให้เขาช่วย

“อาจารย์ --- อาจารย์ปราบผีได้หรือเปล่า?”

แทนไท ไม่เคยชอบผ้ามานสีเหลืองทองในห้องทำงาน สิ่งนั้นให้อารมณ์เหมือนทำงานอยู่ในสรวงสวรรค์ เขาไม่อยากเป็นเทวดา ทำไมนายตำรวจระดับสารวัตรจะไม่ว่าประชาชนมองข้าราชการระดับป๋าด้วยสายตาแบบไหน เหล่าคนในชุดสีาก็ไม่ค่อยเป็นที่ถูกใจใครนัก เคยได้ยินว่าเจออยู่กับแขกให้ตีแขกก่อน ทุกวันนี้๊ว แขก ตำรวจ หลายคนคงเลิกตีตำรวจก่อน --- ถ้าไม่ตีตีว่าจะโดนข้อหาทำร้ายเจ้าพนักงาน ป้ายชื่อบอกตำแหน่งพยายามวางหลบมุม พันตำรวจโทแทนไท สวหาพะพาณิชย์ ไม่ได้เป็นคนป้ายศคลั่งอำนาจเหมือนเพื่อนตำรวจรุ่นเดียวกัน เอกสารกองพะเนินบนโต๊ะเหล็กเป็นคดียุยมหายิมในพื้นที่ล็กเล็กขโมยน้อย จกชิงวิ่งราว โชคดีเขาไม่รับทำคดีจับขุ่นอกใจ ยกให้คนอื่นรับไปให้หมด ยิ่งเห็นข่าวพระมั่วสีกาก็ปรากฏหราในหน้าสื่อ

ทุกแขนงทำได้แค่ถอนใจ ลำพังโจรขโมยก็วุ่นวายพอแรง คนในเครื่องแบบ
ยังมาสร้างคดีชวนเวียนหัว แค่นี้สังคมเหมือนเดินลงบันไดที่ไม่มีจุด
สิ้นสุดมากพอแล้ว

ชายผมสั้นเกรียนในชุดเสื้อยืดสีขาวให้ความสนใจกับคดีหนึ่ง
เป็นพิเศษ เพิ่งขอเอกสารที่เกี่ยวข้องจากลูกน้อง อ่านไปบางส่วนถึงกับ
ต้องขอพักผ่อนคลาย --- เงยหน้าขึ้นจากแฟ้มเอกสารต้นเจอผ้ามาน
สีเหลืองทองทำให้อารมณ์ไม่ได้ดีขึ้น

สารวัตรลุกขึ้นไปเปิดม่าน ภาพตรงหน้าคืออาคารกำลังก่อสร้าง
ใหม่ของสถานีตำรวจ ปีนหน้าพวกเขาคงได้ไปทำงานในอาคารใหม่
แอร์เย็นฉ่ำ ผู้กำกับเส้นใหญ่ได้งบก้อนโตมาพัฒนาสถานีในสังกัด เขาพินิจ
แรงงานต่างด้าวกำลังยกปูนแบกเหล็ก --- จะมีสักกี่คนมีบัตรถูกต้อง
จำได้ว่าเมื่อสามเดือนก่อนเพิ่งออกกวาดต้อนแรงงานผิดกฎหมาย
ส่งกลับประเทศไปหลายสิบ แต่พวกมดงานแถวนี้นายบอกให้เอาหูไปนา
เอาตาไปไร่ ไม่เช่นนั้นอาคารคงสร้างไม่แล้วเสร็จตามกำหนด

กลับมาว่ากันต่อเรื่องคดีฆาตกรรมที่เขา กำลังรับผิดชอบ
หมอธรรมชื่อดังมากวีรกรรมเสียชีวิตในบ้านของตัวเอง สภาพศพถ้า
ไม่มองบริเวณคอที่ถูกปาดเรียกว่าอยู่ในสภาพเกือบสมบูรณ์ เว้นเพียงแค่
ดวงตาเบิกกว้าง รวากับยังมีชีวิตและต้องการแก้แค้นผู้ขโมยลมหายใจ
ของตน ลูกน้องรวบรวมประวัติของปฐุม สัพพะสาธนะ อย่างละเอียด
ตามคำสั่ง ชายคนนี้โชกโชนในวงการไสยศาสตร์ ถูกสันนิษฐานว่า
เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของบุคคลมีชื่อหลายต่อหลายคน เพียงแค่
ไม่มีหลักฐานทำให้ไม่อาจสาวมาถึงตัวได้ แต่ละคดีเหมือนลากไปถึง
ปลายเชือกแล้วขาดหายไปเสียดีๆ ใครจะไปคิดว่ากองเชือกเหล่านั้น

วันหนึ่งจะลูกใหม่เฝ้าผลาญตนเองจนมอดม้วยมรณา --- หรืออาจเป็นได้ว่าลูกหลานของคนตายคับแค้นจนหาใครบางคนมาแก้แค้นให้ผู้วายชนม์

แทนไทพยายามสรุปคดีให้เป็นเช่นนั้น

รวมทั้งคดีของลูกๆ ปฐม ฐตรฐ วิรุฬ และปักษ์ ไม่นับรวมถึงเจ้านายพวกนั้นที่ล้วนทำธุรกิจผิดกฎหมาย เขาต้องหาทางปิดคดีให้เร็วที่สุด --- ไม่เช่นนั้นอาจารย์ของเขาอาจเดือดร้อน

“สารวัตรครับ เอกสารที่ส่งไป ข้างบนบอกว่ายังไม่พอรครับ”
ตำรวจนายหนึ่งเปิดประตูเข้ามารายงาน

“เฮ้อ ---” แทนไทพอทราบว่าจะได้คำตอบอย่างไร

ทันทีที่เกิดเรื่องสารวัตรรวบรวมข้อมูลและเรียบเรียงเป็นรายงานทำตามระเบียบ หมายถึงได้ไฟเขียวดำเนินคดี --- เป็นไปตามคาดติดอยู่แค่ไฟเหลือง เจ้าหน้าที่นั่งโต๊ะไม่เชื่ออย่างอื่นนอกจากพยัญชนะที่รวมกันเป็นคำบนหน้ากระดาษ ไม่เคยลงพื้นที่ ไม่เคยเห็นน้ำตาญาติๆ ของผู้เสียชีวิต ยึดแค่รายงานต้องครบถึงอนุมัติให้ดำเนินสืบคดีต่อได้ ตราบใดที่ปีกกระดาษยังไม่ถูกประทับตราอนุมัติ ปลาแบบพวกเขาก็ได้แต่้วยเวียนวนอยู่ในโหลแก้ว ไม่อาจออกไปล่าเหยื่อในหนองบึงใหญ่ เขย็นเรื่องขึ้นไปตั้งแต่เกิดคดีปฐม จนล่าสุดไฟไหม้โกดังมีคนตายให้เห็น คดียังไม่ได้รับคำอนุมัติ

“แล้วคดีนี้สารวัตรจะฟอร์มทีมยังไงครับ?”

ไม่ต้อง --- คำตอบของแทนไททำให้เกิดเครื่องหมายคำถามบนใบหน้าของลูกน้อง สารวัตรบอกไม่ยักนั่งรถหวานเย็นที่เรียกว่ากฎหมาย เขาจะขี่มอเตอร์ไซด์ขี่สัญชาตญาณหาคนร้ายในคดีนี้เอง

“สารวัตรจะเชื่อกลางสังหรณ์อีกแล้วหรือครับ?” ลูกน้องคลีเยี่ยมเมื่อแทนไทพยักหน้า

ในวงการตำรวจกลางสังหรณ์จะถูกวางไว้เป็นตัวเลือกทำๆ ที่จะนำมาประกอบการตัดสินใจ แต่ไม่ใช่กับแทนไท ชายผมสั้นเชื่อในกลางสังหรณ์ของตัวเองมาตั้งแต่เริ่มงาน คล้ายกับสายตาของเขาแยกแยะถูกผิดได้ อาจไม่ถูกหลักการของตำรวจ แต่เขาใช้วิธีนี้คลีคลายคดีมานักต่อนัก จนลูกน้องแอบตั้งฉายาให้เขาลับหลัง --- นายตำรวจตาทิพย์

“ครั้งนี้สารวัตรคิดว่าฆาตกรเป็นใครครับ?”

ตำรวจชั้นผู้น้อยถือวิสาสะเอ่ยถาม อยากได้ข้อมูลไว้คุยกับเพื่อน บางคนบอกว่าเวลาแทนไทสืบทคดีคล้ายกับอ่านนิยายสืบสวนที่สารวัตรเองเป็นผู้เขียน แทบไม่มีครั้งไหนที่ชายคนนี้พาเดินผิดทาง ถ้าเดินตามแทนไททุกคนเชื่อว่าปลายทางคือตัวฆาตกรอย่างแน่นอน ด้วยเหตุผลนี้ไม่แปลกที่ทุกคนในสถานีจะให้ความร่วมมือปล่อยให้แทนไทสืบทคดีตามใจเพียงลำพัง --- รอเป็นแขนขาทำตามบัญชาเมื่อได้รับสั่งการ

“ไม่รู้” แทนไทไม่ได้มีสายตาเจาะลึกได้ขนาดนั้น เพียงแค่กำหนดเป้าหมายคร่าวๆ แล้วไล่ตามหาหลักฐานและความจริงที่ซ่อนอยู่ ไม่มีใครฝังกลบความจริงโดยไว้ร่องรอย ถ้าตามกั๊ตไม่ปล่อยสักวันของที่ฝังไว้ต้องผุดขึ้น

คนเราย่อมรู้ว่าตัวเองทำผิดอยู่หรือเปล่า ปิดบังงักยากจะไม่เผยพิรุณออกมา --- ไม่เว้นแม้ตัวเขาเอง

ฟอर्टเรนเจอร์สี่เหลืองทองจอดเข้าช่องที่จอดรถของโรงพยาบาล แทนไทต้องปิดร่างกายคลายเมื่อย กรุงเทพฯ ขอนแก่นไม่ไกลเกินขับ

แต่นานๆ ขั้วที่มีล้า ถ้าอาจารย์ไม่ต้องการพักผ่อนเสียเลย เขาคงจัดหาโรงพยาบาลในจังหวัดให้ย้ายต่อการมาเยี่ยมไปแล้ว

แทนไทมาเยี่ยมมือเปล่า ไม่จำเป็นต้องจัดหาสิ่งใดนอกเหนือคำสั่ง ความหวังดีใช้ใช้ได้กับทุกคน ยิ่งเฉพาะอาจารย์ผู้เคร่งครัดกับกฎบัญญัติ ข้อห้ามอิสลามมากข้อยังน้อยกว่าผู้ศึกษาศาสตร์แห่งแดนใต้ อันที่จริงไม่เพียงแค่มนตรอิสลาม เท่าที่ทราบผู้ใช้ไสยเวทย์ข้อห้ามพึงจดจำหลายข้อ ของฝากใดไม่แน่ใจไม่ควรรับ หากรับมาอาจถูกฝากรูปฝังรอยตามมาพาชีวิตบัดซบหรือบ้าใบ้ได้ง่ายๆ

สารวัตรหลบให้บุรุษพยาบาลหลังได้ยินเสียง ขอทางครับๆ --- เสียงดังมาพร้อมเสียงเปล คนเจ็บร้องโอดโอยเลือดท่วมไหล่ เดว่าประสบอุบัติเหตุ ไม่ทางรถก็โดนลูกหลงจากความไม่ลงรอยกันของคู่กรณีสองฝ่าย ถ้าอยู่กรุงเทพฯ เขาเดว่าอย่างหลัง แทนไทยื่นมองจนคนเจ็บผ่านไป พลงนึกเจ็บกายแบบนี้ยังดีกว่าเจ็บด้วยมนตร์คาถา เขาเคยเห็นคนใกล้ตัวชีวิตต้องพลิกผันด้วยวิชามาแล้ว

ระหว่างรอลิฟต์ แทนไทอดไม่ได้ที่จะเปิดดูรูปในมือถือ นานแค่ไหนที่เขาไม่ได้ยิ้มร่าเริงแบบนั้น ลองนับดูก็ไม่ต่ำกว่าห้าปี นับจากวันที่เกิดเรื่องกับ **นภา** น้องชายเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ เมื่อเดินออกจากลิฟต์ แทนไทรับรู้ถึงความรู้สึกกดดันคล้ายมีคนกดพื้นบริเวณหลังคอเหมือนสวมเสื้อผ้ารัดรูป หายใจติดขัด บรรยากาศแปลกๆ แบบนี้คงมีแค่เขาที่รู้สึก คนอื่นยังเดินไปมา นั่งเล่นมือถือปกติ นายตำรวจหาได้มีมนตร์คาถาหรือศึกษาไสยเวทย์ เขาเพียงติดสอยห้อยตามทำหน้าที่เป็นสายรายงานเรื่องต่างๆ ให้ **ญะฮูบ** เจ้าแห่งมนตรอิสลามใช้สอยต่างแขนขา ไม่ได้รับถ่ายทอดวิชาใดๆ มา --- ผิดกับไอ้คทา ไอ้เด็กนั่นเข้ามา

หลังเขานับปี แต่ได้เรียนมหาวิทยาลัยต่างๆ มากมาย จนถึงกับออกไป
รับงานแทนญะฮูบได้

เอ็งมันไร้พรสวรรค์ เรียนไปก็เสียเวลา --- คำพูดของญะฮูบ
แทนไทยังจำได้ โดนพูดกรอกหูอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน อยากลืมคงยาก

แทนไทไม่ได้อยากเรียนไสยศาสตร์ เพียงแค่เขารับรู้ว่าโดนของ
ต้องแก้ด้วยของ จะฆ่าคนเล่นของต้องใช้ของที่แรงกว่า ปืนไม่อาจ
ทำร้ายพวกศึกษาไสยศาสตร์ได้ ยิ่งพวกนั้นมีอำนาจหนุนหลัง มีเก้าอี้
ยศใหญ่กว่า สารวัตรอย่างเขาไม่ต่างจากเศษดินที่พวกมันเดินผ่าน
ถ้าเขาต้องการแก้แค้นให้หนา เขาต้องหาวิชาไปต่อกร ญะฮูบเคยบอก
ให้เขาจ้างคนไปแก้แค้น ถ้าเขารู้ว่าเป็นใคร แทนไทอาจเลือกทางนั้น

ไม่ --- มึงต้องตายด้วยมือกู ถ้ากูรู้ว่ามีเป็นใคร กูจะแก้แค้นให้
สาสมกับที่มึงทำกับน้องกู

มือถือในกระเป๋ากางเกงสั้น แทนไทมักปิดเสียงเป็นปกติ เขา
ไม่ชอบให้มีเสียงดังรบกวนเวลาใช้ความคิดหรือพักผ่อน เท่ากับมือถือ
เครื่องนี้ไม่เคยเปิดเสียงเลยนับจากเขาได้มา

แทนไทพยายามบั่นหน้าให้เป็นปกติเมื่อเห็นชื่อคนวิดีไอคอลลมา

“ว่าไงภา?” แทนไทถามหลังกดรับ

“ไม่ว่าไงหรอกพี่ ผมโทรมาทวงสัญญา” ชายหนุ่มเด็กกว่า
นับสิบปีถามกลับ

ภาทวงสัญญาว่าแทนไทจะกลับบ้านเมื่อต้นเดือน ช่วงเกิดเรื่อง
คดีของปฐมพอดี --- ไม่แปลกที่เขาจะผิดคำพูด สารวัตรมีลูกน้องในบัญชา
หลายคนตอนนี้ไม่ต่างจากสุนัขตำรวจถูกฝึก ได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อน
ยอมรับความผิด และตบท้ายสัญญาว่าจะไม่ผิดคำพูดอีก

“โห --- ไม่ต้องสัญญาเลยพี่แทน เดี่ยวพี่ก็ผิดสัญญาอีก”

“ครั้งนี้ไม่ผิดแน่นอน พี่สัญญา --- สาบานเลย”

อีกฝ่ายเงยบ สีหน้าในหน้าจอบมองลงอย่างเห็นได้ชัด รอยยิ้มเปลี่ยนเป็นโศกสลด แกว่งตามลูปตามองไปยังท่อนล่างที่มีมือถือไม่อาจจับภาพ

“ไม่ต้องถึงขั้นสาบานหรอกพี่ เดี่ยวจะเป็นเหมือนผม”

“เฮ้ย --- พุดอะไรอย่างนั้น” แทนไทอยากชกหน้าตัวเองแรงๆ นึกคิดไปเองตลอดมาว่าสาเหตุที่ทำให้ตนเดินไม่ได้ เกิดจากผิดคำสาบาน นอกจากรักษาด้วยวิธีการทางการแพทย์ปกติ ไม่แปลกที่ทีนภาจะรำให้เขาพาไปหาหมอผีต่างๆ หรือจอมขมังเวทเลื่องชื่อ --- ถ้าไม่ใช่เพราะโดนของ ทำไมผมเดินไม่ได้ แทนไทอยากหาคำตอบเช่นกัน ญะบุบบอกว่าสิ่งที่ทีนภาโดนไม่ใช่มนตร์ในศาสตร์ของตน และไม่รู้วิธีแก้ไข

บทสนทนาระหว่างเขากับน้องชายจบลงห้วนๆ เอาไว้ค่อยหาเวลากลับไปเยี่ยม บางที่ได้เจอหน้าอาจคุยกันง่ายขึ้น

แทนไทรู้สึกวุ่นวายของโรงพยาบาลแปลกๆ จมูกได้กลิ่นบางอย่าง ไม่ใช่ยาฆ่าเชื้อหรือกลิ่นสารเคมี เป็นกลิ่นฉุนๆ เหมือนแอมโมเนียผสมของหมักดอง ยิ่งเข้าใกล้ห้องที่ญะบุบอยู่กลิ่นยิ่งแรงขึ้น ยิ่งเห็นหมอ พยาบาลที่เดินไปมาไม่มีอาการใดๆ เขาแน่ใจว่าต้นเหตุของกลิ่นมาจากผู้อยู่ในห้องพิเศษที่เขาจัดเตรียมไว้

ประตูเปิดออกพร้อมพยาบาลคนหนึ่งเดินออกมา สีหน้าของพยาบาลสาวไม่ขยับ ดวงตาเหม่อลอยเดินช้าๆ ออกจากห้อง มีกลิ่นของหมักดองโชยจางๆ จากร่างกาย คงโดนอาจารย์ทำอะไรสักอย่าง

--- แทนไทคิด เขาไม่อย่าใส่ใจหาเหตุผล

ลำพังเรื่องที่ได้รับมอบหมายให้ไปทำก็ยุ่งมากพอแล้ว

ห้องส่วนตัวมีอุปกรณ์ใช้สอยครบครัน ไม่ต่างจากโรงแรมดี ๆ สักแห่ง ต่างกันแค่มีสายน้ำเกลือเจาะแขนผู้ป่วย ไม่เช่นนั้นเขาอาจเผลอคิดว่ามาเยี่ยมญาติที่ห้องสวีตโรงแรม สักพักก็ถอนใจนึกถึงคุณอิดโรย อ่อนเพลียจากควันไฟในเหตุการณ์ไฟไหม้โกดังผ้า แต่ตอนนี้สีหน้าของชายวัยห้าสิบห้ากลับเปล่งปลั่ง เหมือนได้นอนเต็มอิ่ม ปลดปล่อยความวิตกกังวลในใจ คลายความอาฆาต ---

“เรื่องที่ให้ไปทำ ไปถึงไหนแล้ว?”

แทนไทคิดไปเอง ญะนูปยังวนเวียนอยู่กับความปรารถนาที่ต้องการให้เป็นจริงอยู่ทุกลมหายใจ งานที่แทนไทได้รับมอบหมายจากญะนูปต้องกระทำเร่งด่วนยิ่งกว่าคำสั่งจากผู้กำกับ

หากแต่เขายังไม่มีคำตอบมาให้

“ไม่ทราบครับ”

ญะนูปคิดว่าหมดเมื่อเขาตอบหลังถูกถามถึงที่อยู่ของลูกสาวคนเล็ก **ริมา** ถูกคทาพาตัวไป เขาทราบแค่นั้น ตอนนั้นลูกศิษย์คนโปรดของอาจารย์หายไปราวไรต์ตัวตน ส่วน **ณดา** ลูกสาวคนโตเท่าที่ทราบ วันก่อนเพิ่งซื้อตัวเครื่องบินไปฝรั่งเศส

“ยังเหลือเวลาตั้งปี ผมว่าไม่ต้อง ---”

“ไม่ต้องรอถึงปี” ญะนูปตอบ

จากเดิมที่ของขลังจะใช้เปิดประตูโลกคนตายเชืวิญญูญาณ ผู้วายชนม์ก็กลับมาต้องรอวันแรมห้าค่ำ เดือนหกที่เพิ่งผ่านไป ตอนนี้ญะนูปบอกว่ารู้วิธีใหม่แล้ว ก่อนอื่นต้องชิงของขลังทั้งหมดกลับมาก่อน

“อาจารย์จะ ---” แทนไทเผื่อใจว่าอาจได้งานใหม่ที่ต้องทำ

“เดี๋ยวข้าจะไปหาเอง”

แทนไทแอบโล่งอก แต่เท่าที่ฟังหมอวินิจฉัย ญะนูปคงต้องอยู่
โรงพยาบาลอีกหลายสัปดาห์

อีกสองวันมารับข้า --- แทนไทไม่รู้ว่าญะนูปไปศึกษาศาสตร์
ทางการแพทย์มาตั้งแต่เมื่อไร ถึงกำหนดวันออกจากโรงพยาบาลได้ด้วย
ตนเอง จนกระทั่งเห็นวิธีรักษาตัวของผู้มีมนตรีอิสลาม

ต้นเหตุของกลิ่นสาบฉุนมาจากฉุนใต้เตียง เดิมทีมนุษย์ไม่อาจ
เห็นฉุนได้ด้วยตาเปล่า หากแต่เมื่อญะนูปต้องการกลืนกินฉุนต่างยา
มันจึงปรากฏกายให้คนธรรมดาเห็นได้ แทนไทไม่ยากเชื่อว่าจะมีคน
กล้ากลืนสิ่งคล้ายตุ๊กแกขนาดเท่าฝ่ามือ สัตว์เลื้อยคลานตาแดง ตัวปุมป่ำ
ข้ายังปริแตกเต็มด้วยน้ำหนองไหลเยิ้มเมื่อพันกัศกระทบ ยิ่งเมื่อปุม
หนองแตก กลิ่นยิ่งโชยฉุน ยากจะทนไหวจนแทนไทต้องเข้าไปขย่อน
อาหารกลางวันออกมาเต็มชักรอก

ยาของญะนูปให้ตายเขาก็ไม่กิน

๒

มันคง

“อาจารย์ --- ฝันะ วิญญาณคนที่ตายไปแล้วอะ อาจารย์ปราบมันได้หรือเปล่า?”

มันคงทวนคำถามเดิมอีกครั้งเมื่อเห็นว่าคนนั่งตรงข้ามเงิบไป
เวะสายหน้าซำๆ ผู้มาขอความช่วยเหลือจี้ปากแต่ยังไม่ละความพยายาม อาจารย์ช่วยผมหน่อยสิ ออฟฟิศที่ผมทำงานมีผี ผมเคยเล่าให้ฟังหรือยังนะ --- เวะเผชิญหน้ากับผีมาเยอะจนจำเรื่องของมันคงไม่ค่อยได้ อดีตลูกค้าทวนความจำ ตอนนี้นั่นทำงานเป็นพนักงานธนาคารไม่ไกลจากที่นี่ เรื่องเริ่มต้นที่ยามคนหนึ่งเดินสำรวจตอนกลางคืน เจอคอมพิวเตอร์เปิดเองและมีข้อความบนหน้าจอเขียนว่า --- ช่วยด้วย

“คนพิมพ์แก๊งหรือเปล่า?”

“ตัวหนังสือขึ้นมาทีละตัวเลยอาจารย์ ไม่มีซีจี ไม่มีคนถ่ายคลิบแก๊ง อันนี้เรื่องจริงนะอาจารย์”

มันคงรื้อให้เวะไปช่วยปราบผี ชายหนุ่มยืนยันกรานว่าเป็น

นักทำนายไม่มีความรู้เรื่องภูตผีปีศาจ --- แม้จะผิตต่อพ่อแต่ทายาท
หมอธรรมจำต้องโกหก เวสະไม่มั่นใจเรื่องปราบผี สยบภูต ถ้าพวกพี่
ทั้งสามยังอยู่เขาคงขอความช่วยเหลือได้ --- โดยเฉพาะ **ปักษี**

รายนั้นชอบเรื่องตื่นเต้น ชำยังเชี่ยวชาญศาสตร์มนตร์ทำลาย
ถ้ารู้ว่าจะได้กำจัดวิญญาณแบบไม่มีเงื่อนไขคงกระโดดจากที่นอน
อันแสนโปรดปรานตรงมาหาเป็นแน่ มนตร์วิชาของปักษีรุนแรงและ
อันตรายมากที่สุดในบรรดาสี่พี่น้อง ชนิดที่ว่าถ้าพี่น้องทั้งหมดทะเลาะกัน
ไม่มีข้อห้ามเรื่องวิชา ใช้ได้ทุกศาสตร์ที่เรียน คนที่ยืนหยัดสุดท้ายคงเป็น
พี่คนที่สาม --- แน่นอนคนที่ร่วงคนแรกต้องเป็นเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

พี่อีกสองคนไช่ย่อย แม้ไม่ใช่ศาสตร์ทำลายโดยตรง แต่ถ้าให้
ปราบผีแข่งกันเวสະคงสู้ไม่ได้ **ฉัตรฐ** พี่ชายคนโตเจ้าแห่งศาสตร์ยาสั่ง
มนตร์จิตบังตาควบคุมให้อีกฝ่ายสับสน คงไม่ยากถ้าจะสั่งให้วิญญาณ
ตนใดได้รับความทุกข์ทรมาน **วิรุฬ** เรียนจบคณะแพทย์แต่เลือกมาเป็น
หมอเสน่ห์ ลองถ้าโดนยาของพี่คนที่สอง รับรองว่าเสร็จหมดทั้งผู้หญิง
หรือวิญญาณสาว

เวสະไม่รู้ว่าโลกหลังความตายมีจริงหรือเปล่า ตอนนี้พี่ชาย
ทั้งสามจะได้เจอพ่อใหม่ จะกอดคอกันเสียใจ หรือบางทีอาจโดนพ่อดุ
ชุดใหญ่ว่าตามมาเร็วไปก็เป็นได้ ฉัตรฐอาจทะเลาะกับพ่อจนเดินหนี
เหมือนที่เคยออกจากบ้านเมื่อหลายปีก่อน วิรุฬคงรับบทกรรมการ
ห้ามศึก และปักษีไม่พันทนอดูสงครามในครอบครัวเหมือนเช่นเดิม ---
ตอนนี้คงได้นอนเต็มอิ่มแล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรแล้วนะพี่

“นะ อาจารย์ช่วยผมหน่อยนะ”

เวสະพยายามไม่มองสายตาสีอำพันของมันเป็นคง ยืนกรานว่าเขา

ไม่ใช่หมอมือ ไม่มีความรู้เรื่องศาสตร์ลึกลับ

วิญญาณไม่มีอยู่จริงหรอก --- เวสະเอ่ยทั้งที่รู้อยู่เต็มอก ตอนนี้
เขายากออกจากไสยศาสตร์ลึกลับ

“ถ้าอาจารย์ไม่ช่วย ผมต้องกลับมาตงงานอีกแน่ๆ”

เหตุผลของมันคงทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจ

ผมเพิ่งได้งานก็ต้องกลับมาจ้ดเร่งร้อน ขอข่าวคนแถวนี้กินอีก
ทำไมชีวิตผมมันช่างน่าสงสารขนาดนี้ --- มันคงรำพันโทษฟ้าไวยชะตา
จนเวสະเริ่มระอา

“อย่างน้อยอาจารย์ไปทำทำเป็นหมอมือชะหน่อยก็ได้ ให้งามกับ
ผู้จัดการเห็นว่ามีคนมาจัดการปราบผีให้แล้ว ยึดเวลาให้เขาบุบสา
ไปหน่อย”

เสียงแว่วของอดีตชายจรดงออกไปนอกร้าน ลูกค้าขาประจำ
ในเยาวราชเริ่มทยอยเข้ามา เวสະต้องบอกปิดว่าร้านยังไม่เปิดทำการ
แต่เมื่อเห็นมันคงนั่งอยู่ตรงเก้าอี้รับดูดวง ทุกคนก็เริ่มถามหาบัตรคิว
เจ้าของร้านจำต้องรับปากมันคงเพื่อให้ตัวต้นเหตุหุบปาก

“อาจารย์รับปากผมแล้ว จันเดียวคืนนี้ผมมารับนะครับ ขอขอบคุณ
ครับ” กิ่งก่าเปลี่ยนสีไวแคะไหน มันคงเปลี่ยนที่ท่าเร็วกว่าสองเท่า
เจ้าหน้าที่ธนาคารหันไปบอกกับทุกคนว่าอาจารย์ยังไม่รับทำนาย ตอนนี้
ติดภารกิจต้องไปช่วยตนไล่วิญญาณร้ายในธนาคารก่อน เจ้าตัววางแผน
มัดเวสະแน่นด้วยวาจากลายเป็นสัจจะคำมั่นอีกชั้น

ข่าวลือว่าเวสະมีวิชาไสยลึกลับตัวลามาไว้งกว่าไฟเผาทุ่ง แม้ลูกค้า
จะยอมออกจากร้านแต่เขายังได้ยืนเสี่ยงซุบซิบลอมมาตามลม --- เอาไว้
เชิญอาจารย์ไปคุยกับผีบรรพบุรุษบ้างดีกว่า

เวสพะยักหน้าเห็นด้วยกับคำอธิบายของมันคง ทุกวันนี้ธนาคารขึ้นไปอยู่บนห้างฯ หหมดแล้ว มีเหลือริมถนนแค่ไม่กี่สาขา ส่วนมากเป็นสาขาที่ธนาคารเป็นเจ้าของอาคาร ถ้าสาขาไหนเป็นอาคารเช่าเมื่อหมดสัญญา มักถูกปิดและย้ายไปเปิดในห้างสรรพสินค้าใกล้เคียง สาขาเยาวราชที่มันคงทำงานเป็นหนึ่งในไม่กี่สาขาที่ยังอยู่ยืนยง

เจ้าของร้านทำนายดวงชะตาไม่แปลกใจว่าเหตุใดผู้จัดการจะใช้ข้ออ้างเรื่องวิญญานร้ายยุบสาขา

สภาพอาคารทรุดโทรมไม่ได้บูรณะมาหลายปี สีสติกหลุดกร่อน มีรอยร้าวให้เห็นเป็นช่วงๆ มองภายนอกมีสามชั้น มันคงบอกว่าใช้จริงแค่สอง ชั้นบนสุดเอาไว้เก็บเอกสาร ตึกแถวปลูกเติมพื้นที่ที่มีที่ว่างให้จอดรถได้แค่สองคัน ผู้ใดนำรถมาต้องไปเสียค่าจอดรถบริเวณวัดที่อยู่ห่างออกไปแล้วเดินย้อนกลับมา ถ้าเป็นเขาคงตัดสินใจไม่ยากว่าจะใช้บริการสาขานี้หรือจอดรถในห้างที่อยู่ห่างออกไปสองสี่แยกไฟแดง

“สวัสดีครับป้า” มันคงยกมือไหว้ยามสูงวัยที่นั่งอยู่ในป้อม

ดูภายนอก **ป้าเทิด** อายุมากกว่าเวสหลายปี สวมเครื่องแบบพนักงานรักษาความปลอดภัยเต็มยศ ต่างกับยามอีกคนที่นั่งอยู่ด้านใน ยามหนุ่มไม่ได้ติดกระดุมเสื้อสองเม็ดบน ขำหน้าตาขี้ขลาดเหมือนคนมีปัญหานั่นบอก เทิดบอกให้ **บัญชา** ยกมือไหว้เวสที่รับสมอ้างว่าเป็นอาจารย์ปราบผี

“จะไหว้หรือจะไถ้มัน” เมื่ออยู่นอกเวลางานคำสนทนายืดตามหลักอาวูโส เทิดบอกว่าตนทำใจได้แล้วเรื่องจะถูกยุบสาขา บางทีอาจกลับต่างจังหวัดไปเลี้ยงหลาน ส่วนบัญชาไม่กังวลเรื่องงาน ยามอายุน้อยยกเว้นช่วงเวลาทำงานอยู่มากกว่า “ไถ้บัญชานี่เมื่อวานก็เพิ่ง